

Nr 342.

Av herr **Leander**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 135, med förslag till lag om fattigvården.

I Kungl. Maj:ts proposition, nr 135, med förslag till lag om fattigvården innehåller § 3 reglerna om enskild försörjningsplikt. Enligt förslaget skulle dylik plikt åligga hustru gentemot mannen. Av de hörda myndigheterna ha emellertid åtskilliga såsom fattigvårdsstyrelsen och kammarrätten uttalat sina betänkligheter rörande ett sådant stadgande. De skäl, som därvid åberopats, måste tillmätas betydelse. Det vore obilligt att ålägga en hustru att försörja en supig, arbetsovillig man, som genom eget förvällande försatt sig i en nödställd belägenhet. Visserligen kan en dylik person enligt lagförslaget anmälas för intagning å anstalt, men hustrun torde i det längsta tveka att tillgripa denna åtgärd. Hustrun synes därför i fortsättningen böra fritagas från försörjningsplikt gentemot mannen eller åtminstone i det fall, då denne genom ett oordentligt levnadssätt påvisbart själv bär skulden till sin iråkade fattigdom. Jag tillåter mig alltså påyrka en ändring uti lagförslaget i här nämnt syfte.

I §§ 31—34 föreskrives, att fattigvårdsanstalter och arbetshem skola upprättas. Departementschefen finner, att tillgång på personal, som är särskilt utbildad och kunnig ifråga om fattigvård och sjukvård, är för anstaltvårdens tillfredsställande utveckling av den allra största betydelse, men anser det knappast lämpligt att i lagen införa bestämmelser om fordran på vissa kvalifikationer för fattigvårdspersonalen. Det kan dock ifrågasättas, om icke på grund av sakens stora vikt bestämmelser därom borde inflyta i själva lagtexten, enligt vad svenska fattigvårdsförbundet m. fl. påyrkat. Annars kunna, trots inspektion och dylikt, vederbörande här och var frestas att anställa personal, som är icke mest lämplig utan mest billig. Det förtjänar anmärkas, att riksdagen anhållit om utbildningskursers anordnande för fångvårdsmän, på det att de måtte bli bättre

skickade för sina uppgifter, vilka i många fall sammanfalla med fattigvårdspersonalens. Jag tillåter mig följaktligen föreslå, att även ifråga om sistnämnda personal vissa kompetensvillkor måtte uppställas. Huruvida stadgande därom bör upptagas i en särskild paragraf eller inflickas i någon av ovannämnda paragrafer, må överlätas åt vederbörande utskott att bestämma.

Utskottet torde ock benäget formulera den lagtext, som påkallas av ovanstående båda yrkanden.

På grund av det anförda vågar jag vördsamt hemställa,

det riksdagen ville besluta sådan ändring uti Kungl. Maj:ts proposition, nr 135, att åläggande för hustru att försörja mannen bortfaller, eller att hon åtminstone måtte frikallas från dylik plikt för det fall, att mannen genom eget förvållande försatt sig i nödställd belägenhet, samt att i fråga om den personal, som skall anställas vid fattigvårdsanstalterna och arbetshemmen, vissa kompetensvillkor skola föreskrivas i själva lagtexten, såsom genomgången utbildningskurs eller andra nödvändiga förutsättningar för kallet.

Stockholm den 20 mars 1918.

Ulrik Leander.